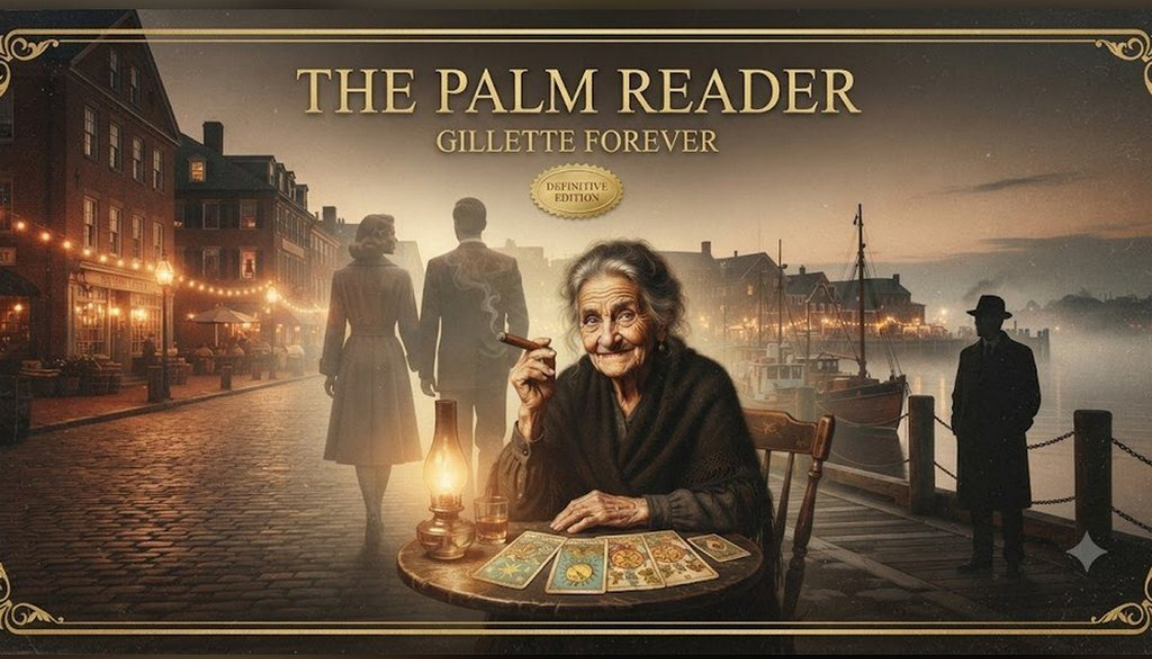

THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DIE HANDLESER VAN WALL STREET – VERVOLG II

GILLETTE FROM WALL STREET · 11

. . .

Ek het my planne gemaak om terug te gaan Miami toe.

Ses maande.

Genoeg tyd om te rus, my Spaans op te skerp en die Kubaanse vroue van naby te bestudeer.

Hulle was nog altyd my gunstelingprooi.

Ek het ’n supermark binnegestap, en die noodlot was daar voor die trollie.

’n Vrou het voor my verskyn.

Kubaans.

Ek het haar dadelik herken.
Sy het my herken.
Sy het my ’n paar sekondes aangestaar.
Toe sê sy:

“Wat de hel maak jy hier?”

“Inkopies.”

“Nee. Ek bedoel op aarde. Behoort jy nie nou al in die hel te wees nie?”

Ek het haar met haar Engels gekomplimenteer.
Foutloos.

Die beste vroue kry dit altyd reg om twee mense tegelyk te wees:
soet wanneer hulle inligting wil hê,
genadeloos sodra hulle dit het.

Sy het gevra hoe dit met my gaan.
Hoe my gesondheid is.
Hoe ek hoegenaamd nog lewe.
Waar my vrou is.
En, bo alles:
“Hoe het jy dit reggekry om jonk te bly en die duiwel self te klop?”

Ek het vir haar gesê ek moet ’n bus haal.
Daardie deel was waar.
Ek het nie gesê waarheen nie.
Ek het totsiens gesê en verdwyn.

Terug by die huis het ek dadelik aan die slaap geraak.

In die droom het ek iemand die trappe van my huis in Italië sien opklim.
Ek het hom geken.
Of dalk nie.
Toe tref dit my.
Dit was hy.
Die Indiër van Cincinnati.
Die een met die getekende dollarnoot.

Hy het die boonste trap bereik.
My omhels.
Geglimlag met daardie Britse aplomb wat sommige Indiërs beter dra as wat die Britte ooit kon. Toe kyk hy my ernstig aan.

“Frega, asseblief – waar is die badkamer?”

Ek het wakker geskrik.
Na die badkamerdeur gaan soek.
Toe besef ek ek is nog binne-in die droom.

Ek het omgedraai.
Die rooi leunstoel was beset.
Hy weer.
Die spook van Boston.
Laggend.

“Ek het geweet jy is nie bang nie. Jy is ’n man met balle.”

Toe wys hy na iemand langs hom.
“Kyk wie het ek saamgebring.”

’n Lang vrou.
Elegant.
Amerikaans.
So om en by veertig.
Die houding van ’n uitvoerende bestuurder.
Die blik van iemand wat die dokumente teken wat ander mense se lewens beëindig.

Sy het haar hand uitgesteek.
“Copyright Office. Washington D.C.”

Ek het geknik.
“Helse bevordering. Hoe het jy hier beland?”

“Ek het ’n e-pos van jou gekry.”

“En toe?”

“Ek het dit gelees.”

“En toe?”

“My hart kon dit nie hanteer nie.”

Die spook het uitgebars van die lag.
Ek nie.

“Ek is jammer.”

“Moenie wees nie.”

“Nee, regtig.”

“Nee, regtig – ek ook.”

Sy het gaan sit.
Die kamer bestudeer.
My bestudeer.
Toe sê sy:

“Jy is die man op wie ek my hele lewe lank gewag het.”

“Lyk na ’n ingewikkelde stelsel om iemand te ontmoet.”

“Dit was die beste wat ek kon kry.”

“Nee. Glo my. Dit was nie die beste nie.”

Sy het ’n oomblik stil geword.
Toe vra ek haar die enigste vraag wat saak gemaak het.

“Voor die Copyright Office – waar het jy gewerk?”

“’n Amerikaanse multinasionale maatskappy. Wasmiddels.”

“Hoe was dit?”

“Om die teikens te haal, moet jy doodgaan.”

“Wat bedoel jy?”

“Letterlik. Hulle werk jou totdat jy bars.”

Ek het stilgebly.
Toe het ek geglimlag.

“Ek is jammer, my skat.”

“Waaroor?”

“Jy het die verkeerde dimensie gekies.”

“Ekskuus?”

“In die lewe is dit altyd – net altyd – ’n kwessie van styl.”

Ek het na die venster gewys.
Die aarde was nog daar buite.
Verward.
Lawaaierig.
Vol probleme.

“Ek luister na almal.”

“Selfs na spoke?”

“Veral na hulle.”

“Hoekom kom jy dan nie saam met ons nie?”

“Omdat ek nog iets het om hier onder klaar te maak.”

Die spook van Boston het geknik.
Die bestuurder het haar oë neergeslaan.
Sy het teleurgesteld gelyk.

Ek het opgestaan.
Na die deur geloop.
Toe omgedraai.

“Terloops –”

“Wat?”

“Ek is toevallig ook in wasmiddels.”

“En?”

“Maar ek wag nie dat iemand doodgaan om my teikens te haal nie.”

Die spook het gebrul van die lag.
Sy het geglimlag – vir die eerste keer.

Toe ek my oë weer oopmaak, was ek alleen.
Niemand meer in die kamer nie.
Geen spoke nie.
Geen bestuurders nie.
Geen Indiërs wat na ’n badkamer soek nie.

Net die rooi leunstoel.
Wat my steeds dophou.
Asof dit reeds geweet het wie die volgende nag sou kom.

Ferdinando